

[Aksel Larsen.]

aldemokratiet og de radikale med mere eller mindre logiske og mere eller mindre hasarde-rede argumenter imod det og var med til at stemme det ned. Men alt skal være disse partier forladt, hvis de nu, belært af erfaringen, vil være med til at gennemføre det foreliggende lovforslag. For straks at gøre det mere tydeligt vil jeg tilføje, at om en nedsættelse af valgretsalderen til kommunale valg skulle bevirke, at man fik gang i arbejdet med en forfatningsændring, så vi også kunne få nedsat valgretsalderen ved rigsdagsvalgene, ville det jo kun være en yderligere fordel, og det kan kun bevirke, at vi stiller os endnu mere sympatiske overfor et lovforslag som det foreliggende.

Jeg må på den anden side have lov til at sige til regeringen og den højtærede indenrigsminister, at jeg synes, der mangler noget i dette lovforslag. Man beskæftiger sig kun med valgretsalderen, og der er jo andre problemer i den kommunale valglov, som man også godt kunne røre ved ved denne lejlighed. Jeg tænker på bestemmelsen om, at man skal have betalt sin skat i en vis periode for at kunne udøve valgret — en bestemmelse, som ikke findes, når det drejer sig om valg til rigsdagen. Denne bestemmelse er socialdemokratiet, i hvert fald i henhold til sit program, modstander af, og socialdemokratiet var også modstander af denne bestemmelse i efteråret 1945, da socialdemokratiet sammen med os stillede ændringsforslag til regeringens lovforslag om en kommunal valglov — ændringsforslag, som dels tog sigte på at nedsætte valgretsalderen til 21 år, dels tog sigte på at afskaffe bestemmelsen om, at man skulle have betalt sin skat for at kunne udøve den kommunale valgret. Socialdemokratiets ordfører i efteråret 47 holdt meget varmhjertede og meget stærke taler for, at man burde gennemføre begge reformer, og jeg synes, at nu, hvor socialdemokratiet har regeringsmagten, hvor vi har en socialdemokratisk indenrigsminister, ville det have været mest passende, om man havde optrådt, ikke i overensstemmelse med sin optræden i 1936, men med sin optræden i 1945 og stillet forslag om ikke een, men to reformer af den kommunale valglov. Jeg henstiller dette til den højtærede indenrigsministers overvejelse, og jeg håber, det vil blive velvilligt overvejet. Måske skal jeg

tilføje, at jeg tvivler ikke om, at den højtærede indenrigsminister personlig er yderst velvilligt indstillet overfor den af mig her antydede reform.

Jeg håber, at lovforslaget må blive til lov, inden rigsdagen slutter sit arbejde i dette forår, så vi i det mindste på det begrænsede område, der her er tale om, kan få nedsat den altfor høje valgretsaldere. Og som sagt: skulle denne reforms gennemførelse så bevirke, at vejen blev banet for en nedsættelse af valgretsalderen også til rigsdagen, ville det være en dobbelt fordel.

Hans Hansen (Rørby): Sålænge retsforbundet har bestået som politisk parti, har vi hævdet det naturlige i 21 års valgretsaldere, og vi har benyttet enhver lejlighed her i tinget til at støtte enhver bestræbelse, der gik i retning af at gennemføre denne, som jeg nævnte, naturlige reform.

Vi hører nu i dag som så mange gange for betænkeligheder mod at gå med hertil, betænkeligheder, som her er fremført af det ærede medlem hr. Harald Petersen og det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, men der er det ejendommelige i deres begrundelse, at de i og for sig ikke erklærer sig som modstandere, men de henviser til, at forfatningsændringen skal være grundlaget, hvorefter det andet skal følge. Jeg kan ikke frigøre mig for en vis tvivl om, da det jo er således, at det vil være meget svært at gennemføre en forfatningsændring, at man vil bruge dette argument som en slags skalke-skjul for ikke at få 21 års valgretsaldere. Jeg tror, at den frygt, der har været udtalt nu og da, for, at ungdommen ikke var tilstrækkelig interesseret, ingen steder hører hjemme, for det går her som i alle andre af livets forhold, at i det øjeblik man får ansvar for en ting, kommer interessen på ganske naturlig måde. Jeg synes heller ikke efter de resultater, man har opnået i politik indtil nu, at det klæder de gamle at sige, at de er meget klogere end de unge, for der er i og for sig ikke så meget at prale af med de resultater, man har opnået i det politiske liv under den høje valgretsaldere.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft kom med en udtalelse om folkeafstemning. Ja, en sådan kunne naturligvis foretages, men efter mit kendskab til stemningen ude i landet — og det gælder ikke mindst i de